

Sygn. I C 372/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Maria Cichoń
Protokolant:	Małgorzata Bugiel

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2013 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa **P. P.**

przeciwko **Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu w C.**

o zapłatę i ochronę dóbr osobistych

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda P. P. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 120 zł (słownie: sto dwadzieścia złotych) tytułem kosztów zastępstwa prawnego.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt I C 372/12

UZASADNIENIE

Powód P. P., pozwem złożonym w Sądzie Okręgowym w S. dnia 16 listopada 2012 roku, domagał się zasądzenia od pozwanego Skarbu Państwa – Zakładu Karnego w C. na swoją rzecz kwoty 100.000.000zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie jego dóbr osobistych.

W uzasadnieniu swojego żądania wskazał, że w pozwanym zakładzie karnym odbywa karę pozbawienia wolności i nie ma zapewnionych odpowiednich warunków bytowych. Podniósł, że przebywa w celach, gdzie na jednego skazanego przypada mniej niż ustawowe 3m². Wskazał, że w celach, w których przebywał nie było ciepłej wody, prawidłowo działającej wentylacji, a kącieki sanitarne były nie zabudowane. Podał, że w celi nr 6 pawilonu P ściany były niepomalowane, brudziły, a na wykładzinie był grzyb pleśniowy. Powód wskazał również, że zbyt rzadko korzysta z łaźni – tylko jeden raz w tygodniu. Ponadto zarzucił, że otrzymuje posiłki, które nie mają wymaganej wartości dziennej kalorii. Wskazał, że za mało otrzymuje chleba tj. 350g dziennie.

Pismem z dnia 2 stycznia 2013 roku powód zmodyfikował powództwo i wskazał, iż domaga się zasądzenia od pozwanego Skarbu Państwa – Zakładu Karnego w C. na swoją rzecz kwoty 100.000zł (k.14).

Natomiast pismem z dnia 14 lutego 2013 roku powód rozszerzył powództwo o nakazanie pozwanemu w ciągu 7 dni od uprawomocnienia się wyroku zamieszczenia na stronie internetowej Fundacji (...) (www.fundacja.lexnostra.pl), na okres 30 dni, następującego oświadczenia: „Wyrażam ubolewanie, że Centralny Zarząd Służby Więziennej dopuścił się do naruszenia dóbr osobistych Pana P. P. poprzez umieszczenie go w jednostkach penitencjarnych nie spełniających standardów cywilizowanego państwa i za wszystkie wyrządzone Panu P. P. szkody niematerialne szczerze przepraszam”. Nadto w piśmie tym powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz Fundacji (...) kwoty 5.000zł oraz o zobowiązanie pozwanego do zaniechania działania naruszającego jego dobra osobiste, a także do usunięcia skutków już powstałego naruszenia, mianowicie wniósł o przeniesienie go do jednostki penitencjarnej bądź celi, w której jego dobra osobiste nie będą naruszane.

W uzasadnieniu żądania dodatkowo podniósł, że kilka razy zwracał się do Dyrektora pozwanego Zakładu Karnego z prośbą o przeniesienie go do innej jednostki penitencjarnej, położonej bliżej jego miejsca zamieszkania, jednak zawsze otrzymywał decyzję odmowną (k.23-27).

W odpowiedzi na pozew **pozwany Skarb Państwa - Zakład Karny w C.** reprezentowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa podniosła, że powód będąc osadzonym w Zakładzie Karnym w C. nie przebywał w celach przeludnionych. Wskazała, że miał on zapewnione wszelkie warunki odbywania kary pozbawienia wolności wynikające z obowiązujących przepisów. Nadto podniosła, że brak jest podstaw do publicznego przeproszenia powoda, a żądanie jego umieszczenia przez pozwanego przeprosin na stronie internetowej Fundacji (...) jest to środek nieproporcjonalny do rzekomych naruszeń opisywanych przez powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód P. P. przebywa w pozwanym Zakładzie Karnym w C. od dnia 29 czerwca 2011 roku do chwili obecnej. Do czasu wniesienia niniejszego pozwu zakwaterowany był w następujących pawilonach i celach:

- w okresie od 29.06.2011r. do 12.08.2012r. pawilon O, cela nr 26 (cela 6-osobowa, o powierzchni 19,65m²),
- w okresie od 12.08.2011r. do 16.09.2011r. pawilon O, cela nr 5 (cela 9-osobowa, o powierzchni 28,93m²),
- w okresie od 16.09.2011r. do 30.09.2011r. pawilon P, cela nr 21 (cela izolacyjna o powierzchni 6,40m²),
- w okresie od 30.09.2011r. do 30.09.2011r. pawilon C II, cela nr 249 (cela 3-osobowa, o powierzchni 10,20m²),
- w okresie od 30.09.2011r. do 22.08.2012r. pawilon D, cela 28 (cela 7-osobowa, o powierzchni 23,76m²),
- w okresie od 22.08.2012r. do 31.08.2012r. pawilon D, cela 23 (cela 3-osobowa, o powierzchni 11m²),
- w okresie od 31.08.2012r. do 23.10.2012r. pawilon C, cela 142 (cela 2-osobowa, o powierzchni 8,05m²),
- w okresie od 23.10.2012r. do 15.11.2012r. pawilon P, cela 13 (cela 4-osobowa, o powierzchni 11,36m²),
- w okresie od 15.11.2012r. do 26.11.2012r. pawilon P, cela 6 (cela 3-osobowa, o powierzchni 9,91m²),
- w okresie od 27.11.2012r. do chwili obecnej Pawilon O, cela 5 (cela 9-osobowa, o powierzchni 28,93m²).

W całym powyższym okresie powód przebywał w celach, w których zasadniczo zachowana była norma powierzchniowa na osobę.

Dowód: zeznania świadków: D. K. k.159, M. K. k.160, przeglądarka historii rozmieszczenia powoda w Zakładzie Karnym w C. k.49 i k.68, informacja Zakładu Karnego w C. dotycząca wskazania cel, w których powód odbywał karę pozbawienia wolności k.67, wykaz pomieszczeń w budynkach mieszkalnych Zakładu Karnego w C. k.69-k.74.

Cele, w których przebywał powód wyposażone były: w łóżko koszarowe (oddzielnie dla każdego osadzonego), stół więzienny: mały (na 2 osadzonych) lub duży (na 4 osadzonych), taborety (odpowiadające liczbie osadzonych), szafki: duża (na 2 osadzonych) lub mała (na 1 osadzonego). Dodatkowo cele wyposażone były w kącik sanitarny tj. sedes oraz umywalkę z lustrem w pełni oddzielony od reszty pomieszczenia (w pawilonie P zabudowa pełna od podłogi do sufitu). W Zakładzie Karnym w C. we wszystkich pawilonach, z wyjątkiem pawilonu P, doprowadzona jest ciepła woda. Powód jak każdy z osadzonych miał prawo do jednej ciepłej kąpieli raz w tygodniu.

Cele i znajdujące się w nich sprzęty oraz instalacje (m.in. wentylacyjna) są wizytowane przez wychowawców, komisje porządkowe oraz przedstawicieli Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w C.. W przypadku stwierdzenia uszkodzenia lub zużycia składników wyposażenia cel są one naprawiane lub wymieniane na nowe lub zdadne do użytku. Osadzeni raz w miesiącu otrzymują środki higieny osobistej i środki czystości zgodnie z regulującymi to przepisami.

Powód nie zgłaszał do administracji pozwanego zakładu karnego żadnych zastrzeżeń co do warunków bytowych w zajmowanych przez niego celach.

W celi nr 6 pawilonu P ściana została zakwalifikowana do malowania, a gumoleum do wymiany.

Dowód: zeznania świadków: P. H. k.171-171v, D. K. k.159, informacja Zakładu Karnego w C. odnośnie wyposażenia cel, w których osadzony był powód na dzień 19.02.2013r. k.51-52, protokół z komisyjnej wizytacji wszystkich pomieszczeń w pawilonie P z dnia: 29.11.2012r., 30.10.2012r. i 28.09.2012r. k.53-55.

Powód w Zakładzie Karnym w C. otrzymuje wyżywienie według normy PI. Otrzymuje posiłki trzy razy dziennie i mają one odpowiednią wartość odżywczą tj. 2600 kcal, w tym co najmniej jeden posiłek jest gorący (obiad). Wartości kaloryczne oraz ilości składników odżywczych wyliczane są na podstawie wprowadzonych danych do programu żywnościowego poszczególnych produktów, które mają przypisaną określoną ilość kalorii, białek, tłuszczu i węglowodanów. Każdy sporządzony jadłospis jest zaakceptowany przez lekarza. Posiłki przed wydaniem do pawilonów dla osadzonych są badane codziennie pod względem organoleptycznym i kalorycznym przez szefa kuchni, lekarza dyżurnego. Wszystkie posiłki wydane z kuchni i dostarczone do pawilonów są wydane osadzonym zgodnie z naliczoną gramaturą ujętą w jadłospisach pod nadzorem oddziałowego i wychowawcy.

Powód skarżył się, że otrzymuje za mało chleba, innych zastrzeżeń odnośnie żywienia nie zgłaszał. Norma dzienna chleba w Zakładzie Karnym w C. określona została przez Dyrektora jednostki i wynosi 350g na osobę.

Dowód: zeznania świadka A. R. k.158-158v, informacja Zakładu Karnego w C. z dnia 25.02.2013r. odnośnie zasad żywienia w Zakładzie Karnym k.56.

Powód odbywając karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w C. ma zapewnioną pomoc lekarską.

Dowód: książka zdrowia osadzonego powoda k.75.

Powód kilka razy występował do Dyrektora Zakładu Karnego w C. z prośbą o przeniesienie go do Zakładu Karnego w P. oraz do Aresztu Śledczego w P.. Prośby jego, z uwagi na brak miejsc zakwaterowania w tych jednostkach, nie zostały uwzględnione.

Dowód: prośby powoda o przeniesienie do Zakładu Karnego w P. i do Aresztu Śledczego w P. – akta osobowe skazanego P. P..

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód P. P. domagał się zadośćuczynienia za wyrządzoną mu przez pozwanego krzywdę (szkodę niemajątkową), wynikającą z niezapewnienia mu odpowiednich warunków bytowych podczas odbywania kary pozbawienia wolności w pozwanym Zakładzie Karnym w C.. Z treści uzasadnienia pozwu, pisma z dnia 14 lutego 2013 roku (k.23-27) oraz z zeznań powoda z dnia 23 sierpnia 2013 roku (k.162) wynika, że swoje roszczenie wywodzi on z tego, że odbywając karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w C. przebywa w celach, gdzie na jednego skazanego przypada mniej niż ustawowe 3m². Zarzuty jego dotyczą również tego, że w celach, w których przebywał nie było ciepłej wody, prawidłowo działającej wentylacji, a kącabnie sanitarne były nie zabudowane. Podnosił również, że gdy przebywał w celi nr 6 pawilonu P ściany były niepomalowane, brudziły, a na wykładzinie był grzyb pleśniowy. Jego zastrzeżenia dotyczą również tego, że zbyt rzadko korzysta z łaźni – tylko jeden raz w tygodniu. Ponadto powód domaga się zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych z uwagi na nie przestrzeganie w pozwanym Zakładzie Karnym podawania skazanym posiłków, które nie mają wymaganej wartości dziennej kalorii. Powód zarzucał szczególnie, że za mało otrzymuje chleba tj. tylko 350g dziennie. Nadto podnosił, że kilka razy zwracał się do Dyrektora pozwanego Zakładu Karnego z prośbą o przeniesienie go do innej jednostki penitencjarnej, położonej bliżej jego miejsca zamieszkania, jednak zawsze otrzymywał decyzję odmowną.

Zgodnie z art. 30 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przyrodzona i niezbywalna godność człowieka jest nienaruszalna, a jej poszanowanie i ochrona jest obowiązkiem władz publicznych. Obowiązek ten powinien być realizowany przez władze publiczne przede wszystkim tam, gdzie Państwo działa w ramach imperium realizując swoje zadania represyjne, których wykonanie nie może prowadzić do większego ograniczenia praw człowieka i jego godności, niż to wynika z zadań ochronnych i celu zastosowanego środka represji.

Wymóg zapewnienia przez Państwo godziwych warunków odbywania kary pozbawienia wolności jest jednym z podstawowych wymogów nowożytnego państwa prawa, znajdującym wyraz w normach prawa międzynarodowego. Stanowi o tym wprost art. 10 ust. 1 ratyfikowanego przez Polskę Międzynarodowego Paktu Praw Osobistych i Publicznych z dnia 19 grudnia 1966 roku (Dz. U. z 1977 roku, Nr 38, poz. 167 i 169) głoszący, że każda osoba pozbawiona wolności będzie traktowana w sposób humanitarny i z poszanowaniem przyrodzonej godności człowieka. Także art. 3 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 4 grudnia 1950 roku, ratyfikowanej przez Polskę w 1993 roku (Dz. U. z 1993 roku, Nr 61, poz. 284 ze zm.) stanowiący, że nikt nie może być poddany torturom ani nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu lub karaniu, wprowadza obowiązek władzy publicznej zapewnienia osobom osadzonym w zakładach karnych godziwych i humanitarnych warunków odbywania kary pozbawienia wolności, nienaruszających godności ludzkiej. Łączy się z tym wynikający z art. 8 ust. 1 Konwencji nakaz poszanowania życia prywatnego obywateli i ich prawa do intymności, co w odniesieniu do osób osadzonych w zakładach karnych oznacza obowiązek zapewnienia takich warunków bytowych i sanitarnych, w których godność ludzka i prawo do intymności nie doznają istotnego uszczerbku.

Odpowiednikami powyższych norm prawa międzynarodowego są art. 40, 41 ust. 4 i 47 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wprowadzające wyżej wskazane zasady na grunt prawa polskiego.

Europejski Trybunał Praw Człowieka rozpoznając sprawy dotyczące warunków odbywania kary pozbawienia wolności uznał za obowiązek Państwa dokonywanie systematycznej kontroli decyzji podejmowanych w zakładach karnych w celu zapewnienia odpowiednich warunków życia więźniów, z uwzględnieniem normalnych i uzasadnionych wymagań związanych z pozbawieniem wolności (uzasadnienie wyroku z dnia 5 grudnia 1979 roku, skarga (...) oraz z dnia 12 stycznia 1995 roku - skarga (...)). Zajmując się kwestią wielkości celi, w jakiej powinni przebywać więźniowie, jako elementu zapewnienia godziwych warunków odbywania kary pozbawienia wolności, Europejski Trybunał Praw Człowieka uznał za sprzeczną ze standardami Europejskiego Komitetu Zapobiegania Torturom powierzchnię 2,8 m², jaka przypadła na osadzonego w rozpoznawanej sprawie zakończonej wyrokiem z dnia 9 marca 2006 roku (skarga nr (...)). W orzeczeniu z dnia 19 kwietnia 2001 roku (skarga nr (...)) Trybunał stwierdził, że przebywanie w zatłoczonej celi z nieodpowiednią wentylacją i z otwartą toaletą, brakiem możliwości uczestniczenia w zajęciach i kursach oraz

korzystania z biblioteki, powoduje wzrost poczucia przygnębienia i niższości i może być oceniany jako upokarzające i poniżające traktowanie więźniów, stanowiące naruszenie art. 3 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka.

Z kolei zgodnie z art. 110 § 2 zdanie pierwsze kodeksu karnego wykonawczego, powierzchnia w celi mieszkalnej, przypadająca na skazanego, powinna wynosić nie mniej niż 3 m².

Należy zatem stwierdzić, że odbywanie kary pozbawienia wolności w przeludnionych celach, z nieoddzielną toaletą i węzłem sanitarnym, a także z nieodpowiednią wentylacją może stanowić przejaw poniżającego traktowania, prowadzącego do naruszenia godności osób pozbawionych wolności. Na gruncie prawa polskiego może uzasadniać żądanie zasądzenia zadośćuczynienia na podstawie art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. jako naruszające dobra osobiste skazanego: godność i prawo do intymności (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2007 roku, sygn. akt V CSK 431/06, Lex nr 255593).

Zgodnie z art. 24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Przesłanką konieczną do udzielenia ochrony na podstawie art. 24 § 1 k.c. jest jednak bezprawność działania naruszającego dobra osobiste.

Z cytowanego przepisu wynika domniemanie bezprawności, a co za tym idzie na pokrzywdzonym spoczywa jedynie obowiązek wykazania, że konkretne dobro osobiste zostało naruszone, zaś sprawca naruszenia chcący uwolnić się od odpowiedzialności musi wykazać okoliczności wyłączające bezprawność jego zachowania.

Odniesienie powyższych rozważań do stanu faktycznego niniejszej sprawy ustalonego na podstawie materiału dowodowego jakim dysponował Sąd pozwala na stwierdzenie, że w czasie odbywania przez P. P. w Zakładzie Karnym w C. kary pozbawienia wolności **nie doszło do naruszenia jego dóbr osobistych**.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności z nadesłanego przez Dyrektora Zakładu Karnego w C. pisma z dnia 25 marca 2013 roku (k.67) wynika, że powód odbywając w pozwanym zakładzie karnym karę pozbawienia wolności rzeczywiście czasowo był osadzony w warunkach przekroczenia normy powierzchniowej. Dotyczy to okresu od 23 października 2012 roku do 15 listopada 2012 roku, kiedy to powód przebywał w celi nr 13 pawilonu P. Z wyżej wskazanego pisma wynika, że cela ta ma powierzchnię 11,36m² i w czasie, kiedy powód w niej przebywał było osadzonych łącznie z nim czterech skazanych, a więc powierzchnia na jednego skazanego wynosiła wówczas 2,84m². W pozostałych celach, w których powód przebywał oraz w celi, w której obecnie przebywa zachowane zostały normy powierzchniowe.

Zdaniem Sądu samo jednak stwierdzenie okresowego osadzenia powoda w warunkach przekroczenia normy powierzchniowej nie jest wystarczającą przesłanką do przyjęcia odpowiedzialności Skarbu Państwa. Zostało to potwierdzone w orzeczeniach Sądu Najwyższego (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.02.2007r. V CSK 431/06, Lex nr 255593 oraz z dnia 02.10.2007r. II CSK 269/07, Lex nr 440384). Powód winien wskazać i udowodnić jakie konkretne jego dobro osobiste zostało naruszone działaniem pozwanego podczas osadzenia go w celi nr 13 pawilonu P i na czym naruszenie to polega. Podkreślenia w tym miejscu wymaga okoliczność, iż z zestawienia cel, w których kolejno powód przebywał (k.67) wynika, iż przekroczenie powierzchni przypadającej na jednego osadzonego w celi nr 13 pawilonu P było znikome, a nadto występowało w krótkim okresie czasu. Nadto wskazać należy, że sam powód zeznał (k.162), iż dwa razy w tygodniu mógł korzystać z boiska, ze świetlicy i z biblioteki.

Podkreślić również należy, że powód w żaden sposób nie udowodnił, aby cele w których przebywał, w tym cela nr 13 pawilonu P, nie była w sposób należyty wyposażona i aby w ten sposób naruszone zostały jego dobra osobiste.

Zgodnie z § 28 ust.1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 sierpnia 2003 roku w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności (Dz. U. z 2003r. Nr 152, poz. 1493), cela mieszkalna powinna być wyposażona w łóżko dla każdego skazanego, odpowiednią do liczby skazanych ilość stołów, szafek i taboretów oraz środków do utrzymania czystości w celi. Niezbędne urządzenia sanitarne sytuuje się w sposób zapewniający ich niekrępujące użytkowanie. Z kolei rozporządzeniem z dnia 17 października 2003 roku (Dz. U. z 2003r. Nr. 186, poz.1820) Minister Sprawiedliwości określił w sposób szczególny warunki bytowe osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych. W jego ramach uregulował kwestię przyznania więźniom odzieży, obuwia, pościeli, środków higieny oraz sprzętu stołowego, jak też normy wyposażenia w sprzęt kwaterunkowy cel mieszkalnych, miejsc i innych pomieszczeń w zakładach karnych.

Powód nie wykazał, aby cele mieszkalne, w których był zakwaterowany nie spełniały podstawowych wymogów wyposażenia w sprzęt kwaterunkowy, aby konstrukcja kąpoków sanitarnych w celach, w których przebywał nie zapewniała intymności przy korzystaniu z nich, czy też aby wentylacja była zepsuta. Ze zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym z zeznań świadków: D. K. (k.159), M. K. (k.160) i P. H. (k.171-171v) wynika, że w celach, w których powód przebywał urządzenia sanitarne oddzielone były od celi zabudową, a wentylacja była sprawna. Zeznaniami powyższych świadków Sąd dał wiarę, uznając je jako logiczne i spójne z pozostałym materiałem zgromadzonym w niniejszej sprawie. Ponadto podkreślić należy, że powód nie zgłaszał do administracji pozwanego zakładu karnego żadnych zastrzeżeń co do niewłaściwych warunków bytowych w zajmowanych przez niego celach. Co więcej, przeprowadzane w tychże celach wizyty nie wykazały, by ich wyposażenie, stan techniczny, w tym stan oświetlenia, czy instalacji sanitarnych i wentylacyjnych budziły większych zastrzeżeń. Wskazać należy, że co prawda w czasie, kiedy powód przebywał w celi nr 6 Pawilonu P, cela była brudna, a podłoga do wymiany, ale nieprawidłowości te zostały stwierdzone w protokole z komisyjnej wizytacji pomieszczeń pawilonu P z dnia 30 października 2012 roku oraz z dnia 29 listopada 2012 roku (k.53, k.54) i skierowane do usunięcia. Podkreślić również należy, że powód przebywał w tej celi tylko przez dwanaście dni i w tym czasie nie zgłaszał do administracji zakładu karnego żadnych zastrzeżeń. Obecnie przebywa on w celi nr 5 pawilonu O i również nie zgłasza żadnych zastrzeżeń.

W ocenie Sądu powód w żaden sposób nie udowodnił także, by pozwany nie zapewnił mu warunków umożliwiających utrzymanie higieny osobistej. Powód bowiem jak każdy z osadzonych miał prawo do jednej ciepłej kąpieli raz w tygodniu. Oznacza to, że częstotliwość kąpieli i dostępność do łaźni oddziałowej była zgodna z § 30 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 sierpnia 2003 roku w sprawie regulaminu organizacyjno - porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności. Powód zeznając na rozprawie w dniu 23 sierpnia 2013 roku (k.162) przyznał, iż otrzymywał środki higieny osobistej i środki czystości, co jest zgodne z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 października 2003 roku, w sprawie warunków bytowych osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych.

Podkreślić również należy, że żaden przepis prawa nie nakłada na zarządzającego zakładem karnym obowiązku zapewnienia skazanym w poszczególnych celach bieżącej ciepłej wody. Fakt, że w niektórych pawilonach Zakładu Karnego w C. w celach osadzeni mają ciepłą wodę świadczy jedynie o dobrej woli zarządzającego tym zakładem karnym. Dodać należy, że każdy skazany za zgodą Dyrektora pozwanego zakładu karnego może posiadać w celi czajnik do podgrzewania wody. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby powód w tej sprawie występował do Dyrektora zakładu karnego o zgodę na czajnik.

Na marginesie zauważyć należy, że stworzone przez pozwanego warunki odbywania kary pozbawienia wolności nie są z pewnością komfortowe. Jednak powód powinien pamiętać o tym, że osadzony zawsze musi się liczyć z ograniczeniem przestrzeni życiowej, prywatności, intymności oraz niższym niż na wolności standardem życia. Stanowią one bowiem istotę kary pozbawienia wolności. W tym też zakresie godność i wolność osoby osadzonej i jej prawo do prywatności musi czasami doznać ograniczeń. Wskazać należy, że Państwo w miarę swoich możliwości finansowych realizuje obowiązki humanitarne wykonywania kary pozbawienia wolności m.in. poprzez stworzenie osadzonym możliwości podejmowania nauki i spędzania wolnego czasu w placówkach penitencjarnych.

Zdaniem Sądu całkowicie chybiony jest także zarzut powoda, że otrzymuje on posiłki, które nie mają wymaganej wartości dziennej kalorii. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności z zeznań świadka A. R. (k.158-158v) i informacji z Zakładu Karnego w C. z dnia 25 lutego 2013 roku (k.56) wynika, że powód otrzymuje posiłki trzy razy dziennie, które mają zapewnioną wartość dzienną odżywczą tj. 2.600 kcal określoną w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 września 2003r. w sprawie określenia wartości dziennej normy żywienia oraz rodzaju diet wydawanych osobom osadzonym w zakładach karnych i aresztach śledczych (Dz. U. z 2003r. Nr 167, poz. 1633 ze zm.). Na marginesie jedynie wskazać należy, że ustawodawca w § 5 ust. 3 wyżej wskazanego rozporządzenia dopuszcza oszczędności lub przekroczenia wysokości stawek dziennych w wysokości do 10%. Odnosząc się do zarzutu powoda jakoby dziennie otrzymywał za mało chleba, wskazać należy, że żadne przepisy prawa nie regulują ile powinna wynosić dzienna norma chleba na jednego osadzonego. W Zakładzie Karnym w C. norma ta została określona przez Dyrektora Zakładu Karnego i wynosi ona 350g na osobę. W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu, brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, że podczas osadzenia powoda w pozwanym zakładzie karnym doszło do naruszenia jego dobra osobistego w wyżej wskazanym zakresie.

Natomiast odnosząc się do zarzutu powoda jakoby nie został on na wyraźną prośbę przeniesiony do innej jednostki penitencjarnej, położonej bliżej jego miejscowości zamieszkania, wskazać należy, że z akt osobowych powoda wynika, że Dyrektor pozwanego Zakładu Karnego kilka razy zwracał się do Dyrektora Zakładu Karnego w P. oraz do Dyrektora Aresztu Śledczego w P. o wyrażenie opinii co do możliwości przetransportowania powoda do tych jednostek, ale za każdym razem otrzymywał odpowiedź negatywną.

Sąd nie dał wiary twierdzeniom powoda zawartym w pozwie, ani zeznaniom świadka M. M.. Uznał je za nieprawdziwe, stronicze i sprzeczne z dowodami przedstawionymi przez pozwanego.

Mając powyższe na uwadze z braku przesłanek z art. 24 k.c. w związku z art. 448 k.c. a także z art. 417 ust. 1 k.c. w związku z art. 77 Konstytucji RP, Sąd oddalił powództwo.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i 99 k.p.c. w zw. z art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005r. o Prokuraturze Generalnej Skarbu Państwa (Dz. U. z 2005r. Nr 169, poz. 1417 ze zm.) i § 11 ust. 1 pkt 25 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013r. poz.461).

Należy podkreślić, iż zwolnienie powoda od kosztów sądowych nie zwalania go od obowiązku zwrotu kosztów procesu stronie przeciwnej - art. 108 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010r. Nr 90, poz. 594 ze zm.), a Sąd nie dopatrywał szczególnych okoliczności uzasadniających nie obciążanie powoda kosztami procesu na zasadzie słuszności, o którym jest mowa w art. 102 k.p.c. Powód kierując sprawę do Sądu winien był liczyć się z ewentualną możliwością przegrania procesu i poniesienia z tego tytułu konsekwencji finansowych.

Na oryginale właściwy podpis.